

La pedagogia necessita màrtirs?

Dc, 14/10/2009 per Carles Armengol

[Vent de cara](#)

La història d'aquest país -i la del nostre etern veí- és tant salvatge que dona per a un extens martirologi civil. Massa personalitats que, tràgica paradoxa, els mèrits més rellevants de la seva vida acaben sent la seva mort. El president Companys n'és un representant eloqüent.

Enguany, amb la commemoració dels 100 anys de la Setmana Tràgica, torna el record per una de les seves víctimes, el pedagog [Francesc Ferrer i Guardia](#), executat a la presó del castell de Montjuïc de Barcelona, el 13 d'octubre de 1909, injustament acusat d'haver estat l'instigador de la revolta. Executat en el mateix lloc on, 31 anys i dos dies després, seria també executat Lluís Companys. Ambdós després de judicis militars irregulars o proper a la farsa. Ambdós clarament innocents dels delictes dels que se'ls imputava i morts per raons merament polítiques.

El dramàtic paral·lelisme entre ambdues figures m'ha portat a manllevar el títol de l'obra d'Enric Vila sobre Companys [La veritat no necessita màrtirs](#). El centenari de la mort d'un i la reparació exigida respecte l'altra, els fan avui compartir cert protagonisme en els mitjans.

Cal recordar la Setmana Tràgica i Ferrer per recordar com n'és de fàcil i irracional la pendent de la violència, l'espiral de la venjança i com n'és de difícil construir una justícia justa. Cal recordar i reparar les víctimes. Però seria del tot extemporani reivindicar la pedagogia de Ferrer. Ni la seva obra pedagògica ni l'experiència de l'[Escola Moderna](#) mereixen una hagiografia, amb un espai contextualitzat a la història de la pedagogia n'hi ha prou. El cas Ferrer és un cas polític i civil més que no pas pedagògic.